

en Afgørelse, men i mange Tilfælde vil det være en saare vanskelig og meget pinlig Bestilling.

Jeg mener, at der heller ikke er nogen Grund til at kræve, at Vælgerne skulle indgive Begæring om at blive optagne paa Valglisten. Bestemmelsen om, at Sognebaandsløserne selv kunne afgøre, hvor de ville udøve deres Valgret, er derimod god og rigtig. Bestemmelsen om, at de valgte Medlemmer af Menighedsraadet skulle afgive en skriftlig Erklæring til Præsten om, at de ville røgte deres Hverv samvittighedsfuldt, finder jeg ikke tiltalende. Formen for denne Erklæring er i dette Forslag ganske vist tillempet en Del, sammenlignet med den tidligere Bestemmelse, men det forekommer mig, at en saadan Erklæring er ret unødvendig, da man vel nok tør forudsætte, at de Mennesker, der blive valgte ind i Menighedsraadene, ville røgte deres Hverv samvittighedsfuldt, og i alle Tilfælde have Vælgerne det i deres Magt at vælge Mennesker, om hvem de tro, at de ville røgte deres Hverv samvittighedsfuldt. Og denne Bestemmelse bliver endnu mere utiltalende for mig, naar der i den staar, at Erklæringen skal afgives til Præsten.

Jeg mener endvidere, at det er et Indsnit, har jeg Lyst til at sige, i den almindelige Valgret, at Præsten skal være født Medlem af Menighedsraadet og have Stemmeret. Hvor der er Tale om at bruge Forholdstalsvalgmaaden, synes jeg, man ikke kan opretholde et saadant Privilegium. Ogsaa for Præstens egen Skyld forekommer det mig mest tiltalende, om han kun som valgt Medlem kom til at sidde i Raadet.

Dette var nogle Bemærkninger, jeg har haft Lyst til at gøre om, hvad jeg vil kalde Grundlaget for Menighedsraadene. Af de Virksomheder, der skulle lægges ind under dem, vil jeg kun nævne en enkelt, men rigtignok ogsaa den, der efter min Mening er langt den vigtigste, nemlig den Virksomhed, Raadene skulle have med Hensyn til Præstevalgene. I dette vigtige Spørgsmaal ere vi endnu ikke i vor Lovgivning naaede frem i Linie med det, Monrad foreslog i 1860, og som med uvæsentlige Ændringer blev billigt endog af Landstinget, og det endskønt der mindst 10 Gange her i Folketinget har været fremsat Forslag om, at Menigheden kunde komme til at vælge sin Præst. Imidlertid anser jeg det for et meget betydeligt Fremskridt, naar det her foreslaas, at Menighedsraadet kan forstærkes med et Valgnævn. Jeg synes, det er en meget heldig Kombination mellem tidligere Bestemmelser i Menigheds-

raadslovsforslaget og det Forslag om Præstembeders Besættelser, som Kultusminister Nielsen fremsatte her i Tinget den 2den April i Aar. Jeg kunde nok have ønsket, at der blev sikret Menigheden en mere betryggende Indflydelse paa Præstevalget, og den højtærede Minister kunde maaske ogsaa nok, selv om han ikke kunde gaa saa vidt at lade Menigheden endelig afgøre, hvem der skal være dens Præst, dog være gaaet lidt videre i den Retning, som det Forslag, jeg nævned, slog ind paa. Men alligevel, som Forslaget er, betegner det med Hensyn til Spørgsmaalet om Præstevalg et godt Fremskridt.

Jeg vil lige gøre en Bemærkning om den Andenpræst, som en Femtedel af de stemmeberettigede skal kunne faa ansat. Ham har jeg i og for sig ikke noget imod, men jeg tror, at ved Fastsættelsen af Arbejdsforholdet mellem Sognepræsten og Andenpræsten, som efter Lovforslaget fastsættes af Biskoppen, bliver det nødvendigt, at baade Sognepræsten og Andenpræsten og maaske ogsaa Menighedsraadet tages med paa Raad. I Forbigaaende vil jeg her bemærke, at jeg synes, Biskoppen i Forslaget spiller en noget for dominerende Rolle.

Iblandt de gode Ting vil jeg endvidere nævne den Bestemmelse, at der ved flere Lejligheder skal holdes Menigheds møde, at Menigheden skal træffe Afgørelsen, eller at Menighedsraadet ikke kan gøre det, før det har forhandlet Spørgsmaalet paa et Menigheds møde, og ligeledes den udtrykkelige Bestemmelse, at Præsten i sin Embedsvirksomhed, hvorunder det, der kaldes den private Sjølesorg, hører, skal være uafhængig af Menighedsraadet.

Lovforslaget om Brugen af Kirkerne kunne vi ogsaa slutte os til. Det er i høj Grad en glædelig Ting, at vi ere komne saa vidt i vor kirkelige Lovgivning, at Regeringen kan forelægge et saadant Forslag, og at der er Sandsynlighed for, at det kan føres igennem. Det betyder dog en hel Del, synes jeg, naar vi tænke paa, hvor vanskelige Forholdene tidligere have været, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) gav os et lille Billede af. Man maa erkende, at der er sket en stor Forandring, og at dette Forslag betegner et godt Fremskridt. Jeg kunde dog ønske en lille Forbedring af det. I § 2 er der Tale om, at Biskoppen skal kunne give Fri-menighedspræster Lov til at afholde Gudstjenester i Sognekirken, men at en saadan Tilladelse skal gives for hver Gang, man ønsker det. Var det ikke muligt, og var det